

ΠΕΙ. 13

Καραυγή σέ Χα

Τοῦ Πάμπλο Νερούντα

Γράφω γιά σένα, περήφανο ἀηδόνι τῆς Χιλῆς
στίχους γράφω βουτηγμένους στό αἶμα
τῆς φιμωμένης σου ἀξιοπρέπειας
καί στό λυγμό τῆς κόρης πούθθαψε τὸ ἄπιαστο ὄνειρο
πλάι στό κορμί τοῦ ἐργάτη τοῦ Σαντιάγο.
Γράφω γιά σένα, παιδί τοῦ ἄκαρπου θέρου.
Σκληρὸ τραγοῦδι τὸ δῆμα σου
βυθισμένο μέσα στὶς ξερολιθιές
τοῦ Μάτσου Πίτσου
καί τῆς Ἰσπανίας,
βυθισμένο μέσα στὴν ὀργισμένη σιωπὴ
πού στροβιλιζέται
γύρω ἀπὸ τὶς κλεισμένες πόρτες
γύρω ἀπὸ τὶς μανταλωμένες καρδιές
γύρω ἀπὸ τὸ μαδημένο χαμομήλι
στὸν τάφο τοῦ Ἀλλέντε
Ἄητὲ μας χαμένε, χαμένε μας δρόμε
δρασκέλισες αὐτὴ τῆ δοκιμασία
μὲ τὸ στήθος ματωμένο
καί πού νερὸ γιὰ νὰ πλυθεῖς
καί πού χορτάρι νὰ ξεκουραστεῖς.
Γράφω γιά σένα, μελαμψὴ ἐλαφίνα τῆς Ἀμερικῆς
δὲν θὰ βρεθεῖ ποτὲ κλουβὶ στὰ μέτρα σου.
Κοκκάλιασαν τὰ χέρια μου
σκοκάλιασε τοῦ τραγουδιοῦ μου ἡ ράχη
σκαλι σκαλι ν' ἀνέβει, νὰ σέ συναντήσῃ.
Ἄηδόνι λαβωμένο,
τ' ἀχνάρια σου πλάι στὸν ξεραμένο ποταμὸ
πηγὴ δροσιάς καί βάλσαμου
γιὰ τοὺς διψασμένους ἀγωνιστὲς.
Γιὰ σένα γράφω στίχους ταπεινοὺς
πού ὡστόσο δάκρυ δὲν τοὺς πότισε
παρὰ μονάχα ἀνάθεμα
γιὰ τὰ τσακάλια πού σέ πλήγωσαν.

ΕΛΛΗ ΠΑΙΟΝΙΔΟΥ

Βραβεῖα